

"ΤΑ ΝΕΑ" Παρασκευή 13 Απριλίου 2007Αρ. Φύλλου 18811

ΤΖΟΣΟΥΑ ΜΠΕΛ

Πρόσωπα

Ο μουσικός και τα φαντάσματα

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας από τους καλύτερους βιολιστές στον κόσμο παίζει εξάισια μουσική παριστάνοντας τον πλανόδιο μουσικό την ώρα της πρωινής αιχμής σε σταθμό του μετρό της Ουάσιγκτον. Άραγε πόσοι θα σταματήσουν για να τον ακούσουν;

Το πείραμα έκανε η «Ουάσιγκτον Ποστ». Ο βιολιστής ήταν ο 39χρονος Τζόσουα Μπελ, διεθνούς φήμης βιρτουόζος που τρεις μέρες νωρίτερα είχε γεμίσει τη μεγαλοπρεπή Αίθουσα Συμφωνικής Μουσικής της Βοστώνης. Το βιολί του, ένα πολύτιμο Στραντιβάριους. Στις 7.51 π.μ. της Παρασκευής 12 Ιανουαρίου, την ώρα της πρωινής αιχμής, σ' έναν σταθμό που εξυπηρετεί κυρίως εργαζομένους σε κυβερνητικά γραφεία, ο Μπελ, ντυμένος με τζιν, μπλουζάκι και καπέλο του μπέιζμπολ, εκτέλεσε μέσα σε 43 λεπτά της ώρας έξι αριστουργήματα της κλασικής μουσικής - ξεκίνησε με το «Chaconne» από την παρτίτα Αρ. 2 του Μπαχ. Μπροστά του είχε ανοιχτή τη θήκη του βιολιού, με μερικά δολάρια για «μαγιά».

Ο διεθνούς φήμης βιρτουόζος του βιολιού Τζόσουα Μπελ

Τρία λεπτά πέρασαν χωρίς να συμβεί το παραμικρό. Εξήντα τρεις άνθρωποι είχαν ήδη περάσει όταν ένας μεσήλικας κοντοστάθηκε για κλάσμα του δευτερολέπτου και έστρεψε το κεφάλι προς τον μουσικό. Μισό λεπτό αργότερα, μια γυναίκα έριξε ένα δολάριο στη θήκη και απομακρύνθηκε. Χρειάστηκε να περάσουν έξι λεπτά για να σταματήσει κάποιος, να ακουμπήσει στον τοίχο και να ακούσει.

Στα τρία τέταρτα που έπαιξε ο Μπελ πέρασαν από μπροστά του 1.097 άνθρωποι. Επτά σταμάτησαν τουλάχιστον ένα λεπτό για να απολαύσουν τη μουσική. Είκοσι επτά έδωσαν χρήματα, οι περισσότεροι χωρίς να επιβραδύνουν - συγκεντρώθηκαν 32 δολάρια και κάτι ψιλά. Απομένουν 1.070 άνθρωποι που πέρασαν χωρίς να καταλάβουν τίποτε, πολλοί μόλις ένα μέτρο μακριά από τον βιρτουόζο, οι περισσότεροι χωρίς καν να γυρίσουν το κεφάλι. Και στις τρεις ομάδες υπήρχαν λευκοί, μαύροι και ασιάτες, νέοι και ηλικιωμένοι, άνδρες και γυναίκες. Μία μόνο δημογραφική ομάδα είχε απολύτως συνεπή συμπεριφορά. Κάθε φορά που περνούσε ένα παιδί, προσπαθούσε να σταματήσει για να δει και να ακούσει. Και κάθε φορά ένας γονιός το έσπρωχνε μακριά.

Όλα βιντεοσκοπήθηκαν με μια κρυφή κάμερα. Στην ταινία βλέπεις ανθρώπους να περνούν κατά κύματα, με χάρτινα ποτήρια καφέ στο χέρι και κινητά στο αυτί, σ' έναν θλιβερό χορό αδιαφορίας, αδράνειας και βιασύνης. Ο βιολιστής μοιάζει αποκομμένος από το κοινό του, που δεν τον βλέπει και δεν τον ακούει - ένα φάντασμα. Όμως είναι ο μοναδικός που βρίσκεται πραγματικά εκεί - τα φαντάσματα είναι οι άλλοι. Αν δεν μπορούμε να βρούμε λίγο χρόνο στη ζωή μας για να ακούσουμε έναν από τους καλύτερους μουσικούς στον κόσμο να παίζει μερικά από

τα καλύτερα μουσικά κομμάτια που έχουν γραφτεί ποτέ, σχολιάζει η «Ποστ», αν η πίεση της σύγχρονης ζωής μάς κατακυριεύει σε σημείο να γινόμαστε κωφοί και τυφλοί σε κάτι τέτοιο, τότε τι άλλα πράγματα μπορεί να χάνουμε χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε;